

Predikan av Solveig Högberg Påskdagen 2024

Jesaja 25:6-9

1 Kor 15:53-57

Matt 28:1-20

Kristus är uppstånden

Predikan på Långfredagen avslutades med att vi lämnade den förseglade graven, där man lagt Jesus efter hans död.

För att inget otillbörligt skulle ske så ställde man några vakter utanför. De judiska myndigheterna hade hört att Jesus sagt att han skulle uppstå efter tre dagar.

Det var inte av nyfikenhet för att få se Jesus uppstå som man vaktade. Det var ju för att man misstänkte att någon skulle bluffa och komma dit och ta bort kroppen och sprida ut falska rykten att Jesus var uppstånden.

Nu fortsätter påskdramat.

Då, de där dagarna efter korset, såg livet så ganska hopplöst ut, för dem som hade funnits runt Jesus och tillbringat några år i hans gemenskap.

Nu är han död, och han har varit död i flera dagar.

Allt var bara mörker och förtvivlan.

Jag utmanade er, på Långfredagen, att våga vara i mörkret och den tomhet som detta innebar. För att på det sättet försöka dela lärjungarnas erfarenhet, men också för att våga släppa fram det mörka och dolda i våra liv.

När Jesus dog förlorade kvinnorna som följt honom och lärjungarna inte bara en mycket kär vän, utan också symbolen för allt sitt hopp.

Var skulle de nu förankra sitt hopp?

Petrus, den naturlige ledaren, var fullständigt förkrossad av vetskapen att han förnekat Jesus.

Judas, som hade förrått Jesus, hade ångrat sig, redan innan Jesus dog och försökte lämna tillbaka de pengar han fått för sitt svek. Men det lyckades inte, så lätt köper man sig inte ett rent samvete, så han tog livet av sig.

Det var verkligen en stukad skara som förlorat allt och nu var helt vilsna.

Men det fanns ändå några som hade lite handlingskraft kvar.

Med sorg och saknad har kvinnorna nu gått till graven, de behöver en plats att vara tillsammans på för att sörja och för att hedra den döde bland annat genom

att smörja hans kropp.

Men det blir inte alls som de har tänkt sig. De hade tänkt in problem och svårigheter. Hur skulle de tas sig in i graven. Det var ju en stor sten som täckte öppningen.

Nu ser de att stenen är borta.

Men kvinnorna upptäcker också att Jesu döda kropp är försvunnen, graven är tom.

Där ser de utan att egentligen se, eller förstår egentligen inte vad det som de ser står för.

De har under de gångna åren varit med och fått undervisning och borde vara ganska införstådda med det som skett, men nu är de så uppfyllda med sorg att de inte minns något eller förstår något.

Jag tänker att så har vi det också ibland.

När vi tänker framåt finns det tillfällen då vi mer tänker in problem och svårigheter än att vi försöker se möjligheter.

Vi är som förblindade, så att vi inte förstår det positiva som finns framför ögonen på oss.

Vi är så upptagna att vi inte ser eller förstår att också tomheten eller avsaknaden av det normala, det vi är vana vid, kan ha ett gott budskap till oss och ge oss nya möjligheter.

För kvinnorna och lärjungarna var den tomma graven först bara ett tecken på just tomhet, ett bevis på att Jesus hade lämnat dem.

Men när de fått lite hjälp av änglar så kunde de förstå att den tomma graven var ett vittnesbörd om livet.

Vad finns det för något i ditt och mitt liv som vi kan vända så att vi inte bara ser tomhet och besvikelse utan istället ser de nya möjligheterna som finns.

Du kan få göra samma upplevelse som kvinnorna gjorde; när du vänder om och försöker vända ryggen till ”tomheten” och inte bara är koncentrerad på vad du saknar då kan du få möta Jesus.

Han står där framför dig och mig och säger till oss som han sa till kvinnorna ”Var inte rädda”.

Visst kan det tyckas märkligt. De har fått undervisning – de borde förvänta det som sker och trots det måste Jesus förklara att det är han och att de inte ska vara rädda.

För kvinnorna så medförde mötet med Jesus ett uppdrag. ”Gå och säg till Petrus och de andra lärjungarna att bege sig till Galiléen. Där ska de få se mig.”

Bara parentetiskt kan det vara på sin plats att påminna om att kvinnorna, de som inte räknades ha så stort värde, var de första som fick ”predika” – dela med sig av berättelsen om Jesu uppståndelse.

Det är också gott att få läsa om att de gjorde som de blev tillsagda. Nu finns inte längre rädsla, tvivel eller frågor.

När det berättas om att lärjungarna av rädsla gömt sig så berättas det också om att en av dem Tomas, tvivlar fast Jesus står mitt framför honom.

Det är lätt för oss att tänka ”men hur svårt kan det vara, han står ju mitt framför dig”.

Ändå är det kanske något av samma frustration som vi kan känna då den vi pratar med inte fattar vad Jesus betyder för oss.

Vi behöver kanske till och med fråga oss själva ibland: hur reagerar vi på mötet med Jesus?

Känner vi igen honom?

Förstår vi vad han vill med oss?

Hör vi vilket uppdrag han ger åt oss?

Uppdraget kan gestaltas på olika sätt, men innerst inne så är det samma uppdrag som vi alla får i mötet med Jesus: gå och berätta om att Jesus lever och att han vill möta var och en.

Men vägarna, sätten att utföra uppdraget kan se olika ut, olika för olika personer, men också olika i skilda tider av våra egna liv.

Den text vi har läst idag berättar också om resultatet av kvinnornas uppdrag.

Lärjungarna beger sig till Galileen. Där möter Jesus dem. Och där vidgar han uppdraget att gälla alla. ”Gå ut och berätta” och så säger han:

”Jag är med er alla dagar till tidens slut”.

När vi läser, i Bibeln, om fortsättningen så kan vi se hur fruktan förvandlades till djärvhet när lärjungarna blev övertygade om att Jesus levde igen.

Tänk att inte ens döden kunde lägga hinder i vägen för att det löftet som Jesus gett oss ska uppfyllas.

Han dog, han begravdes men det var inte slutet.

Han uppstod och lever igen och är med oss alla dagar, inte bara till livets slut utan till tidens slut.

Det som har hänt påverkar livet i dess helhet.

Olof Hartman uttrycker detta i en av sina psalmer med orden:
”Livet vann, dess namn är Jesus, han var död men se han lever.”
”Vad är murar, vad är gravar? Han är med oss alla dagar”

När vi går ut, när vi berättar, när vi är rättvända så är Jesus med oss.
Att ”berätta” betyder att vi får vara med och ge liv i alla de sammanhang vi står.
Allt det som är ont och gör ont är tecken på död, och dess ”motgift” är liv.
Så kan också våra liv innehålla många små uppståndelser, när vi övervinner
döden och låter livet präglade alla våra sammanhang

Det fanns många som såg den tomma graven, men i stället för att se tomhetens
rätta budskap blev man rädd och ljög och försökte intala både sig själva och
andra att lärjungarna rövat bort kroppen.
De såg inte den tomma gravens möjligheter. De blev bara fyllda av tomhetens
rädsla.

Efter den första påskdagen är ingenting sig likt i världen. Allt är förändrat
genom Jesu uppståndelse.
Det ytterst sanna är inte längre döden utan livet.
Men den kristna tron stannar inte vid att detta en gång har hänt.
Nu får vi förvandla den historiska sanningen till en personlig sanning och låta
livet ta gestalt gång på gång i våra liv och där vi lever.

Med hänvisning till veckans Veckobrev:
Viktig information:
Jesus lever!